

Centrum Gent, 18 december 2021, 07u28.

Het is al laat, of in mensentermen al een aanvaardbaar uur om aan de dag te beginnen, en Bertus is moe. Hij heeft de hele nacht in de stad rondgetrokken om de overblijvers van zijn kleine volkje nog eens te bezoeken en informatie te sprokkelen over de vraag die hem al een paar maanden bezighoudt. Hij is echter ook tijdens deze ronde niets wijzer geworden. Gelukkig maken kabouters zich niet snel echt zorgen.

Terwijl Bertus de lange trap in de muur begint te beklimmen, overdenkt hij wat hij straks in het grote verhalenboek gaat schrijven over deze dag. Hij kijkt, op weg naar zijn bedstee, nog even door de spleet in de oude muur die al generaties lang een blik op de mensenwereld toelaat. Hij ziet dat in de verte in het park de bomen volledig kaal geworden zijn. De winter is op komst. "Nu ja, winter...", denkt Bertus. Ook ziet hij dat het waarschijnlijk weer een heel stille dag zal worden in de stad en dat hij dus een zeer welverdiende en stille dagrust tegemoet gaat.

Hij hoort in de eerste bedstee het zachte gesnurk van zijn kinderen, en wanneer hij de deurtjes van zijn stee opentrekt draait zijn kaboutervrouw tje zich om, terwijl ze zachtjes "Je bent laat!" fluistert. Bertus antwoordt: "Ik vertel het straks wel...". Hij gaat liggen, en nog voor zijn baard tot rust gekomen is, vallen zijn piepkleine oogjes al dicht.

Terwijl Bertus in een diepe slaap glijdt, wil ik, de verteller van dit verhaal, van de gelegenheid gebruik maken om één en ander te kaderen. Ook al werden vele details van het leven en werk van de kabouters lang geleden door een bekend Nederlands kabouterantropoloog reeds te boek gesteld, toch lieten de kabouters destijds niet heel veel los over de hiërarchische structuur waarin zij leven.

Bertus is de 5e generatie van een gerenommeerde kabouterfamilie. Deze familie verblijft al vele generaties in één van de historische gebouwen van Gent. Bertus is, net zoals zijn voorvaders, koninklijk gezant voor dit deel van het kabouterrijk. Zijn vader had deze verantwoordelijkheid vóór hem, en zo ook zijn grootvader, en dat dus al 5 generaties lang.

Het is misschien goed om ook al één en ander te duiden rond dat koninklijk gezantschap en de indeling van het kabouterrijk. Elke regio, die ongeveer zo groot is als een mensenprovincie, heeft een kabouterraad. Mannelijke kabouters mogen daar vanaf hun 75e levensjaar tot toetreden na een veeleisend ontgroeningsproces (vrouwelijke kabouters hebben eveneens een raad, de zogenaamde huisraad, maar over toetreding en werking van deze raad is niet veel meer bekend dan dat hij bestaat - en dit zal ook na dit schrijfsel niet veranderen).

Elke kabouterregio maakt deel uit van een groter gebied, een zogenoemde Kabouter-Gouw. De gouw waar we ons bevinden heet Zuid-West Dietsenland. Het ligt min of meer in de

driehoek gevormd door Le Havre in Frankrijk, Trier in Duitsland en Rotterdam in Nederland. Elke gouw heeft een hoofdplaats. De hoofdplaats van Zuid-West Dietsenland is Gent, en dat al sinds het midden van de 14e eeuw volgens de mensenkalendar.

...